

so se dvignili na tako bogoslužnega gospoda, ki ne zamudi noben dan svete maše. Prav iz srca so jim privoščili, da so dale gosposke vse krivce obesiti. Šamaj in Kuna sta ostala potem v Ljubljani. Umrli sta oba v globoki starosti in obilo solz je prelilo hvaležno ljudstvo na gomili njijini. Bog jima je blagoslovil zakon z mnogimi otroki, ki so se vzgojili vsi v duhu in po načelih in pravilih očeta svojega. Nekateri so živeli v Ljubljani, drugi so se preselili v manjša mesta in na deželo. Tako se je zaredilo in razplodilo na Slovenskem vražje farizejstvo, ki vspeva še dan danes prehobotno v marsikaterem okraju lepe naše domovine. Národ naš ima veliko sovražnikov, znanih in neznanih, očitnih in tajnih, ki mu kanijo ugrabiti ime, jezik, zemljo, imetek, vero, slobodno besedo, rodoljubje, moštvo, življenje in bodočnost. Med najnevarnejše nam je šteti Šamajeve naslednike za tega delj, ker znajo slepiti občinstvo naše tako umetno, da jih zmatra često ne le za poštenjake, ampak tudi za najboljše prijatelje, pomočnike in dobrotnike svoje.

Vinska bajka.

Na Sládkem Vrhu po trgatvi v hramu
Sodi trije mi stojijo;
V junakih starih, hrastovih, kovanih
Čudni duhovi tam spijo.

Polnoč. Zadremal baš je gornik trudni:
Čuj, iz kletí kaj šumi mu?
Šušti, šepeče, siče v sodu prvem —
Tó-le duh bajni golčí mu:

»Leži, leži tam polje mi v tujini,
Cesta po polji gré bela,
Ob cesti kréma mi stoji samotna,
Kréma ,pri lipi' vesela.«

»Tovórniki bogati bodo prišli,
Zlatov rumčunih ti óali,
In naloživši me na kóla svoja
Iskre konjiče pognali.«

»Posédalo tam pótnikov za míze,
Mladičev bude in starcev,
Oživljali si ude bodo trudne
Z mánoj iz svetlih kozarcev.«

Pol spé, napol bedé poslušá gornik,
Sládko v uhó to šumi mu!
Šušti, šepeče, siče v sodu drugem —
Duh tá slovesno golčí mu:

»Menihi z mesta prišli bodo póme,
V klet me zaprli globóko,
O zarji vsaki zakristán bo sivi
V cerkev me nosil visóko.«

»Menihi pri oltarjih bodo stali,
Svete mi čitali maše,
Kot kri Spasiteljevo pil bo vsakter
Vsak dan iz zlate me čáše.«

Poslušá stárec proročanstvo tajno,
Divno v uhó to zvení mu!
Šumi, šepeče, siče v sodu tretjem —
Glas pa navdušen golčí mu:

»Domá ostanem rajši jaz, oditi
Tóži se meni po sveti;
Kjer srkal sem mladosti moč iz zemlje,
Tú čem sedaj dozoréti.«

»Pa pride dan in hram bo moj oživel,
God bo vesel in slavnósten,
Iz grl pak óril takrát bude moških
Spev se v dolino radósten:

»Bog živi v čášah naših sók tá zlati,
Vsa ž njim slovenska nam vina!
Bog živi, ki rodi jih, zemljo sveto —
Živela vsa domovina!«

Gorázd.